

## Ofrandă Vieții - viața!

Bragagiu

---

Lumea-i foarte simplă-n sine  
Însă mulți vor s-o complice -  
Unul spune că ea vine,  
Că doar pleacă altul zice.

Se pornește întrebare  
Și-n răspuns mi se preface:  
Tot ce din pământ răsare  
În pământ și se întoarce.

Veacuri trec umplute-n crime  
Luminate de istorii,  
Iar părinții-n țintirime  
Nu pot auzi cocorii.

Ei, blajinii, ca ofrandă  
S-au supus să fie-n glie  
Numai în banala boandă\*  
Și cu pleata brumărie.

Tot în brazda lor amară  
Udă-n sarea de sudoare  
Osteniți se îngropară  
Doar cu dorul de plecare...

Stepa mea e-n unde toată  
De movile și de valuri  
C-au trecut pe-aici odată  
Mii și mii, și mii de neamuri.

Care s-au știut, firește,  
Ca stăpâni pe-aceste zile.  
Acum iarba verde crește  
Fericită pe movile.

Ce-a rămas din ei în lume  
Că un dâmb ori că o cruce  
Fără semnele de nume  
Gândurile să-mi apuce.

Vremea e demult trecută,  
Timpurile sunt uitate,  
Sapă râpa în cucută

Cimitirile uitate.

Toți din lut avem pornirea  
Să o-nsămânțăm în humă...  
Poate spune fericirea  
C-a lăsat măcar o urmă?

Crai-Nou seceră și taie  
Stele tremurânde-n lanuri,  
Pe când ziua cea bălaie  
Germinează alte planuri.

Ochii mei privesc spre aștri  
Tot cu nerăspunsul veșnic  
Vor fi de folos cunoașteri  
Oboselilor din sfeșnic?

Lumânarea-ntreagă arde -  
Ce mai poate să rămâie:  
Ceru-n veșnice arcade  
Cu-amintirea de tămâie?

Și privirea mea mai este  
Înțesută în Speranță  
Cătând iarăși o poveste  
În clepsidra și distanță...

Simt că-mi spun din proștețime  
Zarzării plini de petale:  
„Rădăcinile-n vechime  
Bucurie au, nu jale!..”

Și cu inima mea traiul  
Parcă prinsei a-nțelege -  
Bunii n-au păstrat doar plaiul,  
Ci și viața peste lege.

Iar și iar e începutul,  
Viu în mine este-un mâine  
Și nu tot ce lasă lutul  
Doar cernoziom rămâne.

Din pământ ieșim cu toții  
Însă am dreptul minunii:  
Cerul văd cu strănepoții  
Cum îl am și cu străbunii!

\*Boandă - bundă, pieptar

Victor Bragagiu